

Vízi világ

Megérkezett Szentlászlóra az élő hal árus. Lehet tőle pontyot venni, és más fajtájú édesvízi tenyésztett halat. Körbeállják, vásárolnak tőle, mert a friss hal egészséges étel, szívesen fogyasztják, mivel sokukban még igen frissen él az a korszak emléke, amikor Szentlászló környékén minden gödörben, mélyedésben és az árokban víz csillogott még a legmelegebb nyarakon is. Ezek a kisebb - nagyobb vizecskék bővelkedtek a halban. Megélt benne a keszeg, a kárász, a vadponty. Az emberek kiballagtak a tapogatóval, és egy óra alatt fogtak annyi halat, ami a családnak elég volt ebédre. Arról meg ne is beszéljünk, hogy a Dong-ér is egy igazi halparadicsom volt. Itt már hálóval is

halásztunk. E vidék népének addig ismeretlen halcsík, és angolna is akadt bőven . De ezt csak összeaprították a kacsáknak, sokan nem merték megenni. Több kilósra megnőtt csukák

rejtőzködtek a káka közt megbújva. A pikkely nélküli compó volt a legfinomabb környékbéli hal. Legtöbbször a laza iszapban bújtak meg. Nekem volt egy szárnyas varsám, amit úgy tudtam letenni, hogy a folyó teljes szélességét átérte a szárnyaival, és az arra haladó hal rajokat beterelte a középen megbúvó varsába. Amelyik abba belement, onnét már ki nem talált újra. Rengeteg compót megfogtam vele, volt, hogy alig bírtam kiemelni a súlyuk miatt. Nagyon nagy kincs volt egy ilyen varsa. Úgy kellett megköttetni, boltba nem árultak ilyesmit. Kevesen tudtak hálót kötni a környéken. A kirakott varsáknak hamar lába is kelt, nagyon kellett rájuk ügyelni. Később köttem egy hálót is, az már a bukót is átérte. A szomszédban élt egy nagyon idős bácsi, aki világ életében csak halászgatott, meg hálót kötött. Ő még télen a Banó tó jegén léket vágott, és akkor is halászott. Nekem is Ő kötögette, javította a varsákat, hálókat. Akkor még nem volt olyan, hogy horgász engedély, meg horgásztó. Mindenki ott halászott ahol tudott, és azzal a felszereléssel, ami volt neki. Néhol még kézzel is tudtunk halat fogni. Amikor a halak megindultak a bukóból a folyó felé, az útjuk egy széles, terméskővel borított lapon vezetett át. Itt bizony nagyon könnyen el lehetett őket kapni. Víz és hal volt bőven. Jutott belőle mindenkinek. Ennek a szép világnak a TSZ gyorsan véget vetett, amikor lecsapolta, és betöltötte az ilyen kis tavakat. Ez nagyjából az egész Dong-ér mentén hasonlóan történt. De az egész országra jellemző volt akkoriban ez a gyakorlat, lassan mindenhol eltűntek ezek a természet alkotta víztározó helyek. Ezek tudták biztosítani és stabilan tartani a talajvíz megszokott magasságát. Néhány év alatt sikerült ezeket feltölteni, ezzel örökre megszüntetni a természet adta vízi világot. Az eddig kifogyhatatlannak hitt, minden méregtől, tápszertől mentes halparadicsomot. Kis pénzből élő embereknek a hal olyan volt, mint egy Istentől kapott Manna. Teljesen ingyen vehetett belőle annyit, amennyire a családnak szüksége volt. Nem etették, nem töltötték fel a kifogott mennyiséget újjal, és mégsem fogyott el, mindenkinek jutott elég. Még az égi madaraknak is maradt elég táplálék. A szegény ember háza tetejére a nád is megtermett ottan bőséggel. Olyan finom húsu, fehér tollú libák és kacsák azóta sincsenek, mint amelyek valaha ott fürödtek ezekben a vizekben.

Milyen érdekes! Úgy beszélek erről az eltűnt világról, mintha több száz év telt volna el, holott csupán negyven év elég volt ehhez a pusztuláshoz. Vajon mit hoz a következő negyven év? Ha az emberiség felfogása nem változik, talán sivatagot és pusztulást.

Írta: Nagy Endre